

BÖNGÉSZŐ JÁTÉK , 5. FORDULÓ

ÁMOR ÉS PSZICHÉ (GÖRÖG-RÓMAI MESE)

Volt egyszer, réges-régen egy király s annak három leánya. A két idősebbik is szép volt, akadt kérője is elég, de a legkisebbik százszorta szebb volt náluk. A király városának népe azt mondogatta, hogy maga Afrodité, a szépség istennője sem lehet különb nála, s ha az utcán végigment, úgy hajolt meg előtte mindenki, mintha magát Afroditét köszöntötte volna.

Meghallotta ezt egyszer Afrodité is, akinek éppen ez idő tájt adta Párisz pásztor azt az aranyalmát, mely a legszebb asszonyt illette meg. Haragra lobbant, és

elküldött egy szárnyas követet a fiáért, Ámorért.

– Jere velem – mondotta, mikor Ámor megjelent előtte –, mutatok neked valamit. – Azzal egy szót sem szólt többet, szárnyra keltek mind a ketten, s elrepültek a királyi palotához, ahol éppen aludt a szépséges Psziché.

– Ez az a leány, akit az emberek úgy tisztelnek, ahogy csak engemet volna szabad tisztelniük – suttogta Afrodité villogó szemmel. – Azért hoztalak ide, hogy büntesd meg. Röptés egy nyilat a szívébe, hogy szerelemre gyulladjon a legalábbvaló földi ember iránt. Itt hagylak nála, nekem egyebütt van dolgom, Ókeánosznak, a tenger istenének palotájában.

Afrodité eltűnt, Ámor pedig ott maradt, nézte a szépséges alvó leányt, és azt gondolta magában, hogy tulajdonképpen igazuk van azoknak, akik annyira tisztelik.

„Nem teszem én meg azt a gonoszságot – mormogta magában –, hogy megnyomorítsalak valami hitvány fickóval, akinek csak a boroskancsón jár az esze. Az én nyilamtól nyugodtan alhatol. De vajon te nem rablod-e el az én nyugalmamat?”

Nem mert tovább ott maradni, félt az anyja haragjától, utána ment hát Ókeánosz palotájába.

Ha Afrodité nem lett volna istennő, és egy kicsit jobban ismerte volna az emberi szívet, nem irigyelte volna annyira szegény Pszichét. Minden férfi úgy hajolt meg előtte, mint egy istennő előtt, de éppen azért olyan magasságban érezte maga fölött, hogy sohasem mertte volna feleségül kérni. A nénjei férjhez mentek, gyermekeik is voltak már. Psziché pedig egyedül élt apja palotájában, nem kérte meg senki.

Hónapok, esztendőket teltek el, s végre már a király is megijedt, mert lassanként elmúlt az az idő, amikor a görög leányok férjhez szoktak menni. Bölcsüket hívott magához, hogy adjanak tanácsot neki. Hanem a bölcsök a fejüket rázták, és csak azt tudták tanácsolni: menjen el a delfi jósnőhöz.

Háromnapos járás volt odáig, s azt sem lehetett tudni, mikor szólal meg a jósnő. A király mit tehetett volna: felszedelőzködött, nagy kísérettel, sok elemóziával, s elindult Delfibe.

Tíz nap múlva tért vissza, sápadtan, fejét lehorgasztva. A királyné aggodalmas szívvel leste jöttét a palota tetején, s elébe szaladt, mikor meglátta.

– Mi történt? – kérdezte a királyné.

A király félrevonta, hogy senki meg ne hallja a jósnő szörnyű szavait.

– Azt mondta a jóslat, hogy Pszichét egy magas, elhagyott kősziklára kell kitenni, oda jön majd egy szörnyeteg, és felfalja. Ez lesz a büntetése azért, amiért az emberek úgy tisztelik, ahogy csak isteneket szabad! Bár inkább olyan rútnak született volna, mint az éjszaka!

Sírt a királyné keservesen, s amint lassan-lassan elterjedt a szörnyű hír, sírás, jajgatás töltötte el az egész udvart, az egész várost. Sírt mindenki, csak Psziché nem. Úgy járt-kelt, mint az alvajáró; úgy érezte magát, mintha már most is az alvilágban volna, a halottak árnyai között.

Teltek-múltak a napok, s egyszerre csak a jósnő elküldött egy papot a királyhoz, megüzenvén neki, hogy ne késlekedjék tovább

Ezen az éjszakán szomorú menet indult ki a város kapuján. A menet közepén Psziché haladt, talpig feketében, az apja karjára támaszkodva. Az anyja zokogva ment utána. A kísérők gyászdalokat énekeltek, de az is alig hallatszott a zokogástól. A fáklyák homályosan égtek, el is aludtak hamar.

Napkeltekor elértek ahhoz a hegytetőn emelkedő csupasz kőszálhoz, ahol a jóslat szerint Pszichét magára kellett hagyni, hogy nyomorúságosan elpusztuljon. Psziché meg se moccant, szót sem szólt, könnyet sem ejtett, mikor apja, anyja keserves könnyhullatással utoljára ölelte meg. Hiábavaló lett volna minden: az istenek akaratának teljesedni kell.

A király s a királyné hátra sem mert nézni, úgy indult vissza a gyászba borult palota felé. Psziché reszketve támaszkodott a sziklához, és várta a szörnyeteget, amely fel fogja falni. Fáradt volt, mert hosszú és nehéz út vitt fel a hegy tetejére, elgyöngítette a bánat is: szép lassan erőt vett hát rajta az álom, s egy időre megfeledkezett minden bajáról.

Amíg aludt, Ámor leszállt hozzá, és őrködött felette, anélkül, hogy Psziché sejtette volna. És Ámor megparancsolta Zefírnek, a szellőnek, hogy lágyan játszadozzék az alvó királyleány fürtjeivel, susogva szálldogáljon körülötte. Aztán Zefír gyöngéden felemelte Pszichét, leszállt vele a szikla tetejéről, s liliomágyba fektette a völgyben

Szép álmái voltak Pszichének, félelmét, fájdalmát elfeledte. Boldogan ébredt fel, ámbár nem tudta volna megmondani, miért boldog, hiszen idegen helyen volt, egyes-egyedül. Messze, a fáktól félig eltakarva, szökőkutat látott csillogni. Felkelt, és elindult lassan arrafelé. A szökőkút mellett egy palotát talált, százszorta szebbet az apja palotájánál, mert az csak kőből épült, ez meg

csupa elefántcsontból és színaranyból. Rengeteg nagy volt ez a palota, és telis-tele ragyogó, pompás holmikkal. Psziché csudálkozva s egy kicsikét félve lépte át a küszöböt.

– Ez a palota olyan nagy, mint egy város – mondta fennhangon Psziché, mikor szobáról szobára járva csak nem tudott a sok csudának végére érni. – De milyen különös, hogy senki sincs, aki gyönyörködjék ebben az ezernyi drágaságban; még csak nem is őrzi senki!

Egyszerre csak megszólalt egy hang valahonnét:

– Ez a palota mindenestül a tiéd királyleány. Fürödjél meg, ha akarsz, vagy feküdj le ezüstpárnás nyoszolyára, míg az ünnepi ebéd elkészül, és mi, szolgálóid, ragyogó ruhába öltöztetünk. Csak parancsolj, mi engedelmeskedünk.

Most bezzeg elmúlt Psziché félelme! Nagy vígan megfürdött, aztán lefeküdt aludni. Mikor kinyitotta a szemét, mindenféle drága étellel-itallal megrakott asztalt látott maga előtt. Most sem látott senkit, csak hangját hallotta szolgálóinak, s mikor az ebéd végeztével visszadólt a párnáira, láthatatlan kezek láthatatlan lanton játszani kezdték legkedvesebb dalait.

Így röppentek el egymás után az órák naplementéig. Ekkor egyszerre aranyszövésű fátylat borított valaki a fejére, s egy eddig még nem hallott hang így szólt hozzá:

– Mártsad a kezedet ebbe a szenteltvízbe.

Psziché engedelmeskedett. Mikor az ujjai a medencébe értek, úgy tetszett neki, hogy valaki másnak az ujjá láthatatlanul hozzáért az övéhez.

– Törd ketté ezt a kalácsot, és edd meg a felét – szólott ismét a hang.

Psziché ezt is megtette; s amíg evett, a kalács másik fele is fogyni kezdett falatonként, mintha azt is ette volna valaki.

– Most már a feleségem vagy, Psziché – suttogta lágyan az a hang –, de jól ügyelj arra, amit mondandó vagyok, mert különben nagy szerencsétlenséget zúdítasz magadra, sel kell hogy hagyjalak. Tudom, hogy a nénjéid hamarosan meg fognak keresni, mert azt hiszik, hogy szeretnek téged, pedig az ő szeretetük csak olyan szeretet, amely igen könnyen válik gyűlöletté. Most még a szüleiddel együtt otthon siratják szomorú sorsodat, de néhány nap múlva kimennek a sziklára, hogy megtudják, hogyan pusztultál el. Meglehet, hogy eljutnak ebbe az elvarázsolt palotába is, de ha kedves neked a boldogságod s az életed, ne felelej a kérdéseikre, és ne emeld rájuk szemedet!

Psziché megígérte, hogy teljesíti láthatatlan férje parancsát. Édes boldogságban múlt el egyik héta másik után. De egy reggel Psziché mégis úgy érezte, hogy nagyon egyedül van, és sírni kezdett, amiért sohasem láthatja többé nénjéit, de még csak tudatukra sem adhatja, hogy él. Egész nap sírva üldögélt a palotájában, s amikor leszállt az este, és meghallotta férje hangját, kitárta a karját, és zokogva ölelte meg.

– Mi bajod van, édes feleségem? – kérdezte a férje, és Psziché érezte, hogy gyöngéd ujjak simogatják a haját.

Ekkor elpanaszolta minden bánatát. Hogyan lehetne boldog még ezen a gyönyörű helyen is, mikor a néneji még most is siratják? Ha csak egyszer láthatná őket, és megmondhatná nekik, hogy él, nem kívánna soha ennél többet. De ha ezt sem teheti meg – akkor bizony kár, hogy a szörnyeteg fel nem falta!

Csendesség támadt, mikor Psziché elmondta panaszát. Aztán kisvártatva megszólalt a férje, de mintha változott volna valamit a hangja.

– Nem bánom, teljesedjék a kívánságod – mondotta –, ámbár nagyon félek, hogy nem lesz jó vége a dolognak. Üzenj hát a testvéreidnek, hívasd ide őket, és adj nekik a palota kincseiből, amit akarsz. Ámde újra kérlek: egy árva szót se felelj a kérdéseikre, mert akkor örökre el kell szakadnunk egymástól.

– Soha, soha! – kiáltotta Psziché, és megölelte láthatatlan férjét. – Akárki, akármi légy, nem cserélnék el még Ámor istenért sem! Nem felelek semmit a nénémnek. Csak arra kérlek, küldd el zefírt, a szolgádat, hogy hozza ide őket úgy, amint engem idehozott.

Másnap reggel Zefír megtalálta Psziché nénejit azon a kőszálon, ahová a királyleányt kitették volt. A két asszony haját tépte, mellét verte bánatában.

– Psziché, Psziché! – kiáltották sírva, s a visszhang ismételte: „Psziché, Psziché!” – de más nem válaszolt a szavukra. Hanem egyszerre csak azt érezték, hogy a szellő lágyan fölemeli őket, s a levegőben libegve eljutottak az aranypalota kapujához, ahol Psziché várt rájuk.

– Psziché, Psziché! – kiáltották újra, de most már örömben, csudálkozásukban. Aztán egy darabig megfélekedtek mindenről a világon. Psziché kérdezgette őket, hogy van az édesapjuk, hogyan teltek a napjaik, mióta távol van tőlük; elképzelte, hogy megörülnek majd, mikor megtudják, mennyire más lett a sorsa, mint a jövendölés mondotta.

Mikor mindent elmondtak a néneji, amire kíváncsi volt, behívta őket a palotájába, megmutogatott nekik mindent; a láthatatlan cselédségnek megparancsolta, hogy illatos fürdőket, gazdag lakomát készítsenek a vendégei számára.

Ennek a nagy fénynek, pompának, gazdagságnak láttára irigység és kíváncsiság kezdett ébredni a két asszony lelkében. Egymásra pillantottak, s a szemük villanása nem sok jót jelentett Pszichének.

– Hát a férjed hol van? – kérdezte az idősebbik. – Őt nem fogjuk meglátni?

– Az ám – folytatta a másik –, még azt sem mondtad meg nekünk, hogy milyen, pedig anyánk bizonyosan kíváncsi lesz erre.

A kérdéseik eszébe juttatták Pszichének azt a veszedelmet, amitől a férje óvta, azért gyorsan ezt válaszolta:

– Ó, a férjem fiatal, szép ember – azt hiszem, a legszebb férfi a világon. Hanem sokat jár vadászni, és most messze künn jár a hegyek között, vaddisznólesen. Így történt, hogy egyedül éreztem magamat, és értetek küldtem. Most pedig jertek, és válasszátok ki a kincseskamrámból, ami legjobban tetszik nektek, mert nemsokára mennetek kell.

A kincseskamrában rakáson hevert a sok arany és drágakő. A két testvért még erősebben gyötörte az irigység, mikor ezt meglátta. De akárhogy bosszankodtak is, azért hamarosan kiválasztották a két legszebb nyakláncot. Mikor ezzel elkészültek, Psziché megparancsolta Zefírnek, hogy vigye haza őket láthatatlanul.

Alighogy a levegőbe röppentek, hangosan kiáltott fel az idősebbik testvér:

– Miért is van ennek a Pszichének külön sorsa, mint minékünk? Szerét-számát nem tudja kincseinek, szép fiatal férje van, és olyan rabszolgái, akik a levegőben repülnek, mint a madarak. Bizony, elmúlt már az az idő, mikor elhagyatva üldögélt az apánk palotájában, és egy kérő sem közeledett hozzá. De akármilyen elhagyatott volt is odahaza, itt úgy bánnak vele, mint egy istennővel, én meg oda vagyok láncolva egy kopasz fejű, görnyedt hátú öreg férjhez!

– Az én sorsom még a tiédnél is rosszabb – morgolódott a középső testvér –, mert nekem meg egy beteg férjet kell ápolnom, aki nagy ritkán ha elenged oldala mellől. Hanem azt mondom neked: ne hízelegjünk Psziché hiúságának azzal, hogy elmondjuk a szüleinknek, milyen jó módban és boldogságban láttuk. Inkább azon gondolkozzunk, hogyan alázhatnók meg, hogyan ronthatnók meg a boldogságát.

...Eközben beesteledett, és Psziché férje hazatért a palotájába.

– Megfogadtad-e a szavamat – kérdezte Pszichétől –, nem feleltél-e nénéid kérdéseire?

– Megfogadtam – felelte Psziché –, nem mondtam meg nekik semmit, amit tudni szerettek volna. Annyit mondtam, hogy fiatal vagy, szép vagy, tejből-vajból fürösztesz, de nem találkozhatnak ma veled, mert vadászni mentél a hegyek közé.

– Jól van, ha így van – szólt a férje –, de tudd meg, hogy a nénéid már ebben a pillanatban azon törik a fejüket, hogyan ronthatnók meg a boldogságodat. Meg akarják tölteni a te lelkedet is az ő gonosz kívánságukkal, hogy egy napon látni kívánd az arcomat. De jól védj eszedbe, hogy amint az arcomat meglátod, örökre el kell tűnnöm.

– Ó, hát nem bízol bennem? – kiáltott fel sírva Psziché. – Pedig megmutattam ma, hogy tudok hallgatni! Hadd bizonyítsam be újra. Engedd, hogy Zefírral még egyszer elhozassam a nénéimet, akkor aztán sohasem kérek tőled semmit többé.

A férje sokáig nem akarta teljesíteni ezt a kívánságát, de Psziché addig sírt, könyörgött, hogy végre is beleegyezett, és elküldte Zefírt a két asszonyért. El is jöttek azok szívesen, szaladtak Pszichéhez, ölelgették, csókolgatták, mézesházas szavakkal hízelegtek neki, Psziché pedig majd felforgatta értük a palotát. Most is, mint a múltkor, megkérte őket, hogy válasszák ki a kincseskamrából, amit legjobban szeretnek. Aztán kimentek a szökőkút mellé, és egy fa alatt pompás gyümölcsöket kezdtek eddegélni.

Egyszerre csak megszólalt nagy sóhajtozva a legidősebb testvér:

– Sajnálalak, szegény húgom, hogy ilyen csúfosan megcsalnak téged. Bárcsak meg tudnálak menteni ettől a nagy veszedelemtől!

– Mit beszélsz, néném? – kérdezte Psziché elsápadva. – Nem csal meg engem senki, s egy istennő sem lehetne boldogabb nálam!

– Ó, hiszen te nem tudod..., nem is merem megmondani neked... – szólt tettetett sírással a legidősebbik. – Próbáld meg te, húgom, én nem tudom, hogyan kezdjem.

– Nehéz lesz, de hát kötelességem – mondta a középső. – Hogy is mondjam, hogy is mondjam? Tudd meg, húgom, hogy a férjed nem az, akinek te gondolod, hanem egy hatalmas, mérges nyelvű sárkány... A mezőn dolgozó emberek látták, amint estefelé átúszott a folyón, és bejött hozzád a palotába.

A két nénye sírása, sóhajtozása elbolondította Pszichét; beleesett a verembe, amit ezek a gonosz teremtetések ástak neki.

– Igaz – mondotta reszkető hangon –, hogy sohasem láttam a férjem arcát, és sokszor mondotta, hogy amint megpillantom, örökre elhagy. A szava mindig kedves és lágy volt, s az érintése sem olyan, mintha sárkány volna. Nehezen tudom elhinni, amit mondtatok; de ha igazán így van, kérlek, segítsetek rajtam ebben az iszonyú veszedelemben!

– Hiszen azért jöttünk – mondotta a középső testvér –, és én meg is mondom, hogy mit cselekedjél. Még ma éjszaka tölts meg egy lámpást olajjal, csavard be vastag szövettel, hogy ne lássék a világa; aztán rejts el egy éles kést a kebeledbe. Mikor a sárkány elaludt, lopóddzál óvatosan a lámpához, rántsd le róla a szövetet, hogy lássad, hova vágj a késsel; mert véged van, ha a sárkány fölébred, mielőtt a fejét levágtad volna.

Azzal a két testvér megölelte, megcsókolta Pszichét, s mint, aki dolgát jól végezte, gyorsan elröpült mind a kettő Zefír szárnyain.

Psziché, amint egyedül maradt, sírva borult a földre, s úgy maradt sokáig: nem tudta, hová legyen kétségbeesésében. Egyszer-egyszer arra is gondolt, hogy nem teszi meg, amit a néneje mondtak, hátha mégis tévedtek! De igen erősen hitt a szavukban, s az éj közeledtével talpra állott, hogy úgy cselekedjék, amint tanácsolták neki.

Mikor a férje megjött, vidámságot tettetett, nem lehetett észrevenni az arcán s a hangján, hogy milyen szörnyű fájdalom gyötri. A férje messze járt aznap, fáradt volt, hamarosan lefeküdt és elaludt. Akkor Psziché felkapta a lámpát, letépte róla a takaró szövetet – hanem amint a lámpa világánál a párnára pillantott, nem sárkányt látott azon, hanem a legszebb istent: Ámort.

Meglepetésében összerezsent, hátrált egy lépést. De megreszketett a lámpa is kezében, s egy csepp égő olaj Ámor vállára hullott belőle. Ámor felriadt, talpra ugrott, nem szólt semmit, csak szomorú, szemrehányó pillantást vetett Pszichére, megfordult, és kiröppent a szobából. Psziché a lábába kapaszkodott, és a levegőbe emelkedett vele együtt, de hamar elfogyott az ereje, lezuhant a földre, és ájultan hevert sokáig a folyó partján.

Mikor magához tért, egyszerre eszébe jutott a boldogtalansága. Nem akarta tovább hurcolni szomorú életét, beleugrott a folyóba. De a víz megsajnálta, nem nyelte el, hanem lágyan úsztatta lefelé, s egy virágos partra vetette ki. Szegény Psziché látta, hogy még a folyó sem fogadja be; fölkel, és elhatározta, hogy éjjel-nappal vándorolni fog, míg csak a férjét meg nem találja.

Meg sem állott, míg egy nagy magas hegy tetejére nem ért. Egy templom emelkedett ezen a tetőn, s a templom körül nagy csudálkozására, búzaszálakat, árpakalászokat, zabkévét, sarkókat, ekéket talált, rendetlenül összevissza dobálva. Sohasem látott még templom körül ilyen rendetlenséget; tüstént nekilátott, hogy a maga helyére rakjon mindent.

Mialatt ezzel foglalatostkodott, messziről ezt kiáltotta egy hang:

– Boldogtalan leány, szívemből sajnállak! Dolgozol érettem még akkor is, mikor Afrodité haragja üldöz. Bár megtalálnád valaha azt a nyugalmat, amit megérdemelsz! De most hagyd el ezt a templomot, mert még reám is meg talál haragudni az istennő.

Psziché kétségbeesetten vándorolt tovább; nem tudta, és nem is bánta, merre viszi a lába. Egyszer csak Afrodité egyik szolgájának kezébe került, aki hajánál fogva vonszolta az istennő elé. Afrodité kegyetlen szavakkal szidta, gyalázta, meg is verette, s mikor már mindenféle szenvedésben volt része, az istennő előszedett egy csomó búzával, árpával, kölessel meg egyéb magvakkal teli zacskót, egy halomba öntötte az egészet, s megparancsolta Pszichének, hogy estére válogassa külön a magvakat, s valamennyit rakja vissza a helyére.

Psziché elképedve maradt ott, ahol a haragos istennő hagyta. Hozzá sem fogott a munkához, hiszen tudta, hogy lehetetlen elvégezni.

Bizonyosan megölik – gondolta magában, de hát a halált most már nagy örömmel fogadta volna. Leheveredett a földre, és aludni próbált. Ekkor egy kis galamb, mely a magtárból éppen a mezőre igyekezett, észrevette szegény Psziché baját; egy pillanat alatt összegyűjtötte a testvéreit, megkérte őket, hogy könyörüljenek meg a gyönyörű Pszichén, és végezzék el helyette ezt a munkát.

Napszálltakor minden szem mag ki volt válogatva, és zacskóba volt rakva. Hanem azért Psziché reszketve várta Afrodité hazajövetelét, mert érezte, hogy akármit csinál is, az istennő sohasem lesz azzal megelégedve.

Így is történt. Afrodité hazajött, és bosszúra szomjazva kiáltotta:

– Hadd látom a magvakat!

Psziché szótlánul mutatott a fal mellett sorakozó zacskókra. Mindegyiknek nyitva volt a szája, hogy látni lehessen, mi van benne. Az istennő elsápadt dühében, s hangos szóval kiáltott Pszichére:

– Nyomorult teremtés, nem a te kezed munkája ez! Hanem ilyen könnyen meg nem menekülsz a haragomtól! – Azzal odahajított neki egy darab száraz kenyeret, elment, és rázárta az ajtót.

Másnap reggel az istennő egyik rabszolgájával maga elé vezettette Pszichét.

– A folyó túlsó partján – szólt hozzá – van egy berek, abban olyan juhok legelnek, amelyeknek a gyapja lágy, mint a selyem, és ragyogó, mint az arany. Napszállta előtt hozz nekem ebből a gyapjúból egy ruháralót. Most az egyszer nem hiszem, hogy találj valakit, aki ezt a munkát elvégzi helyetted!

Elindult hát Psziché a folyó felé. Olyan tiszta és hűvös volt a vize, hogy Psziché odament a széléhez, és azt gondolta: ebben a vízben meg fogja találni az örök nyugodalmat. Hanem egyszerre csak megszólalt egy nádszál a parton, és ezt susogta felé:

– Tedd azt, amit mondok, Psziché, és ne félj semmitől! Rejtőzzél el estig, mert a nap melegtől megvadulnak a juhok, és keresztül-kasul száguldják a bozótot. De mikor lehül a levegő, elfáradnak, nyugovóra térnek, s akkor az ágakról összeszedheted a gyapjút, ami beléjük akadt. Elég lesz az neked bőven.

Megköszönte Psziché a nádszál tanácsát, és estére el is vitte a gyapjút az istennőnek. Hanem az most is haragos szóval fogadta, és azt a parancsot adta neki: menjen föl egy meredek, sziklás hegynek a tetejére, és töltsön meg egy kristálykancsót azzal a fekete vízzel, amely ott a sima sziklafalak közül ered.

Psziché szívesen indult el err az útra, mert azt hitte, hogy most már igazán nem tér vissza élve, s egyebet sem is kívánt.

De most meg egy saskeselyű jött segítségére, mely ott keringett a sötét, rémítő sziklahasadék fölött. Elvette tőle a kancsót, s a csőrében vitte el a forráshoz. Két iszonyú sárkány őrizte ezt a forrást, s hiába ügyeskedett a saskeselyű, nem tudott volna hozzáférközni, ha meg nem mondja a sárkányoknak, hogy Afrodité istennő küldötte a fekete vízért, azzal akarja a szépségét ápolni. Mikor ezt meghallották, nem kapkodtak többet a saskeselyű felé.

A keselyű örvendezve hozta vissza a kancsót Pszichének, s az gondosan vitte Afrodité palotájába. De az istennő most sem volt megelégedve. Mind újabb, újabb, veszedelmesnél veszedelmesebb utakra küldte Pszichét. Remélte, hogy valamelyik útjában mégiscsak elpusztul. De nem küldhette olyan helyre, hogy valami madár vagy vadállat meg ne segítette volna.

Ha Ámor megtudja anyja gonoszságát, bizonyosan megszabadította volna Pszichét. Hanem az a seb, amit az égő olajcsepp okozott a vállán, nagyon lassan gyógyult, s betegségében nem tudta, mi történt Pszichével. Mikor nagy sokára behegedt a sebe, Psziché volt az első gondolata. Megkereste, megtalálta. Psziché majd meghalt örömeiben, mikor újra meghallotta Ámor hangját. Elmondta neki, mennyit szenvedett ama rettenetes éjszaka óta, mely a boldogságát elrabolta.

– Keserű volt a bűnhődésed – mondta Ámor –, s az anyámtól hiába kérek számodra kegyelmet. Végezd csak, amit rád bízott; hanem aközben felmegyek én az istenek tanyájára, az Olümposz hegyére: megkérem őket, engedjék meg, hogy halhatatlan légy, s velem élhess örökké a többi isten között.

És úgy is lett, ahogy Ámor mondta.

Hiábavaló volt Afrodité irigysége, a két testvér gonoszsága. A sok keserű megpróbáltatás után Psziché felszállott az Olümposzra, és mai napig is boldogan él Ámorral az istenek között.

Forrás: Benedek Elek: *Az aranyalmafa. Külföldi mesék.* Móra Ferenc Könyvkiadó, Budapest, 1967. 168-177. old.